

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 238.

Niende Session.

62de Møde.

Løvedagen den 19de Decbr.

(Fortsat.)

Lehrmann (fortsat): Ogsaa i Danmark har Homøopathien begyndt at gjøre Fremgang, uagtet den ligeledes her har været underkastet megen Forsølgelse. Man er ogsaa her fra først af kommet den imøde med Haan og Spot, og der er ikke hidtil gjort den nogen Indrømmelse; de homøopathiske Læger have hidtil ikke været tagne i Betragtning ved Embedsbefordringer, der er nægtet dem Afgang til Hospitalerne, hvor Homøopathien dog vilde være saa heldbringende, og hvor dens Nytte snart ved praktiske Resultater vilde kunne bevises; Homøopathien har ingen Berettigelse paa den lægevidenskabelige Høifloer, og har den nogenstunde været nævnet her, saa har det kun været af Mænd, der ikke kjendte den tilfulde, og som anfaae det for en god Gjærning at gjøre Alt, hvad der stod i deres Magt for at hindre dens Fremgang. Følgen heraf har været, at den alene ved sin egen praktiske Nytte har kunnet trænge sig frem blandt Folket selv, men endog det har havt sine Banskelligheder, thi den har været saa miskjendt og saa foragtet, at der har været Lidet, da man ikke engang turde nævne den ved Navn. Men Sandheden besidder dog imidlertid en egen Kraft til at trænge frem, og man kan ikke omtaage dens Lys. Nogle søgte Trang til at anvende denne Lægemetode paa sig selv, efter at de forgjæves i mange Aar havde søgt Hjælp hos alloopathiske Læger. Endeel af disse henvendte sig til homøopathiske

Læger i Udlandet, Andre satte sig selv ind i Metoden ved populære Skrifter, anskaffede sig Medicin, og Anvendelse heraf viste sædvanlig de meest forbausende Resultater. Uagtet de naturligtvis søgte at holde det hemmeligt, kunde Saadant dog ikke godt skjules; Saadant kan ikke ganske foregaae i London, — og er det at undre over, at den stakkels Lidende, der i mange Aar er gaaet med en eller anden Sygdom, der er kaldet uhelebredelig, kan søle Tilbøielighed til at søge Hjælp, hvor han troer, den er at finde — og kan det paa den anden Side være forunderligt, om en Menneksen, der veed, at han med disse Midler ikke kan skade, men upaatvivlelig gavne, hjælper den, som, ofte med de meest paatrængende Bønner, anmoder ham om Hjælp. Gjorde han det ikke, troer jeg, han overtraadte sin Mennekspligt og besværede sin Samvittighed. Der gives sandelig en haard og bitter Bebreidelse i den Tanke: „denne eller hiin Lidende mødte dig paa sin Bet, maaskee fordi du skulde faae Leilighed til at gjøre en god Gjærning, men uagtet du kunde det og havde Midlet dertil ihænde, var du haard nok til at nægte ham det — nu er det for sildig. Dog ogsaa for en saadan Hjælp har man søgt at sætte en Bom. Vi havde allerede en temmelig haard Dvafsalverlov. At den rammer dem, der paa en bedragerisk og egennyttig Maade sætte Medborgeres Liv og Helbred i Bove, er i sin Orden, men den menneksfjærlige Homøopath skulde ogsaa rammes, og derfor maatte der en Cancelliskrivelse til for at sætte ham i Klasse med Dvafsalverer. Hvilken haard og unaturlig Klassification! Hvad er dog vel Dvafsalveri? Begrebet ligger tilveels i Ordet selv, der er